Ч. 150. Четвер 22 (9) липня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Польский голос про ситуацию. — Новий канцлер Німеччини. — З Персиї.

Львівский кореспондент Neue fr. Presse подає поясненя одного визначного польского політика про замкнене парляментарної сесиї і такі вигляди на будуче: Що тепер стане ся, не можна передвидіти. З огляду на те, що члени кабінету і переважна часть партийних провідників вернуть з своїх відпусток аж коло 18 серпня, то аж тоді мабуть почнуть ся нові переговори для поясненя ситуациї. При тім ті переговори не суть безвиглядні, бож провідники обструкциї Шустершиц Удржаль і ин. поки що не грозили відновленем обструкциї в осени, тілько заявили, що задачі літної сесиї уважають покінченими. Більшість партий „Славяньскої Унії“, переконавши ся про безцільність обструкциї, тепер певне буде старати ся енерґічнійше відвести клерикальних Словінців і ческих аґрариїв від ризиковних кроків. При тім і правительство, а також партиї більшости будуть старати ся найти з опозициєю або бодай з частиною її якийсь modus vivendi.

Новий канцлер Німеччини, Бетман-Гольвеґ, якого поручив цісареви на свого наслідника бувший канцлер кн. Більов, має дуже богато спільного зі своїм попередником. Передовсім єсть він консерватистом, хоч не належить до юнкрів. Походить зі старої родини франкфуртских патрициїв, є дуже очитаний і належить до ряду глубоких мислителів. Мимо того, що доси яко державний секретар повертав ся він головно в самих пруских кругах і длятого має більше пруских ціх, як кн. Більов, єсть він однак як і Більов Европейцем. То є причиною, що мимо того, що він, як і кн. Більов, консерватист, але не є реакционістом. Виступав против виборчої реформи, послугуючи ся против неї навіть арґументом з Канта, але відносив ся дуже неприхильно до всяких поліцийних розпоряджень. Подібно, як кн. Більов, єсть він переконаний, що в державнім житю є конечною співучасть ліберальних живел. Він був участником ліберально консервативної бльокової політики кн. Більова і попирав її горячо. Коли в часі листопадової кризи німецке правительство мусіло виступити против самодержавних забаганок цісаря, Бетман-Гольвеґ станув рішучо по стороні Більова, але наразив ся через те цісареви так, що Більов до послідної хвилі не був певний, чи цісар іменує Бетмана его наслідником. Єсть він також знаменитим бесідником як і его попередник, хоч доси забирав голос лише в самих внутрішних пруских справах. Брак ему в бесіді лише гумору, який посідав кн. Більов, зате Бетман є більше сухий і доктринерский. Притім однак має він бути дуже милим в поведеню, подібно як кн. Більов. Ті, що его знають, сумнівають ся мимо всего в его успіхи на канцлерскім уряді, а то тому, що мимо своєї совістности і критичности є він склонний більше до розумованя, як до діланя.

Переворот в Персиї вже довершений. Дотеперішний шах з роду Каджарів, син помершого Мусафер-едіна, Магомет Алі, уступив з престола, а на его місце проголошено шахом его сина Ахмета Міржу, молодого хлопця, вихованого під російским впливом. Переворот наступив незвичайно скоро і на скілько тепер можна ствердити, далеко менше кроваво, як над Босфором. Бо хоч войско шаха острілювало цілими днями Теґеран, шкоди навіть в околици острілюваного меджлісу (парляменту) не суть надзвичайно великі. Також людий полягло не богато. Полковник козаків Ляхов числить свої страти на 80 людий. Перскі події незвичайно подібні до молодотурецкої революциї. Вправді бувшого шаха годі порівнувати з так знаменитим інтриґантом, яким був Абдул-Гамід, але перскі националісти показали, що они не менше

Два засуди.

З італіяньского — Ґрациї Деледди.

(Дальше).

— Не можу зміняти — сказав купець — але коли хочете хвильку заждати, то пішлю зараз до сусіда.

Ціо Кірку відчув якийсь невиразний неспокій, але пристав на то. Тимчасом розважав собі, що замість тісних черевиків приятеля міг би узути нові, котрі, що правда, були трохи за тяжкі та й досить тверді, але такі красні, дійстно красні.

Чоловік, котрого купець післав був зміняти чек, не вертав довго; купець ставав що хвилька на порозі і виглядав на улицю. Наконець вернув той з якимсь порядно убраним паном з грубими червоними губами, а поза ним два поліцаї. Ціо Кірковн аж серце перестало бити ся: він зрозумів, на що заносить ся і на хвильку взяв его страх. Але відтак погадав собі: Скажу правду і все буде добре,

— Хто вам дав отсей папір? — спитав той пан з грубими губами.

— Я его знайшов — відповів Ціо Кірку покірно і встав, держачи черевики приятеля в руках.

— Де ви его знайшли?

— Так я так.

— Мій друже — відозвав ся той пан з якоюсь добродушностию, може длятого, що бояв ся, щоби той великий, мов би якийсь дико виглядаючий чоловік не кинув ся на него — зробіть мені ту ласку та підіть зі мною і розповіжте подрібно цілу ту справу пану інспекторови.

Ціо Кірку пішов з ними без опору і був переконаний в своїм серци, що вистане сказати правду, щоби ему повірили.

На полициї розпитували Ція Кірка якісь панове один по другім, відтак розібрали его і зревідували. При нім знайшли річи убитого і длятого уважали его за у б и й н и к а сіньора Сатурніна Соліта.

Єго замкнули до арешту а відтак переслухували дуже довго і страшенно. Що дня приходили якісь панове: один в очицях, другий з довгою білявою бородою, випитували его про тисячі якихсь дивних річий та хотіли конче, щоби він їм сказав, як і коли убив сіньора Соліта.

— Таж я нікого не убив — сказав він — я сї річи знайшов і навіть не знав, що то було. Один приятель порадив мені зміняти той папір, а що мені дуже захотіло ся мати пару черевиків, то я послухав его ради. Спитайте его, коли мені не вірите.

Они казали привести его товариша та розпитували его: той чоловік признав, що позичив Оровері свого одіня і своїх черевиків — бо хотів їх назад відобрати — але впрочім не знав нічого і не давав ніякої ради.

— Що за безличний брехун! — подумав собі Ціо Кірку — але я міг був здогадати ся з того, що він робив мені з деревом.

— Ну, — відозвав ся він до судиї — коли він мені не радив, то й не позичав мені свого одіня! Коли так, то бодай не потребую ему его віддати. — Але відтак стало ему жаль і він відкликав то: Ні, не хотів Господа Бога ще більше прогнівати, бо теперішне его нещасте певно лиш длятого на него впало, що він вже тим прогрішив ся, що присвоїв собі чуже майно.

В довгих самотних годинах в своїй кели тужив він гіренько за великим самотним лісом і голим небом; чув ся таким нужденним, нужденним! В ночи, коли наконець заснув, чув цюк, цюк своєї сокири і пугукане пугача.

Так минув довгий час. Одного дня принесли ему якийсь папір, що був по трохи задрукований, по трохи записаний, а котрий він лиш нерадо казав собі пояснити. То була ухвала радної палати, щоби его поставити перед суд присяжних. Відтак прислали ему оборонця, якогось молодого мужчину з жовтозеленим лицем, котрий також домагав ся, щоби ціо Кірку сказав ему, як він убив сіньора Сатурніна Соліта.

— Скажіть мені правду! — упоминав его — свому оборонцеви треба всю правду сказати, щоби він все до ладу довів!

Хвилинку брала ція Кірку дійстно охота сказати, що він допустив ся убийства; бо коли він говорив правду а ему не хотіли вірити, то може було би лекше видобути ся з біди, як би він признав ся до убийства. Але коли

вручиї політики, як молодотурки, коли своєю оглядностию зуміли охоронити Персию від вмішуваня заграничних держав у еї внутрішні справи, а то в той спосіб, що не позволили на ніякі вибрики супротив европейских підданих. Чи однак будуть они здібні до сотвореня нового державного житя, як були здібними до поваленя старого, то ще велике питане. Під тим взглядом, годі ще поки що порівнувати перских националїстів з молодотурками.

Новинки.

Львів, дня 21-го липня 1909

— **Пан Мінїстер для Галичини** др. Вол. Дулемба виїхав вчера рано зі Львова поспішним поїздом до Закопаного.

— **Надане презенти.** Намістництво надало презенту о. Мих. Власенкови, завідателеви пароxії в Черепині, на опорожнену парохію regiae collationis в Грабівцї.

— **Зелїзнича пригода в Стрию.** Поїзд, що відходить зі Стрия о годині 9 25 вечером до Станиславова, вискочив зі шин. Стало ся се тому, що хтось переставив зворотницю так, що часть поїзду минула сю зворотницю, а часть віхала на сліпий шлях. Із шин вискочило 4 ваґони. Раненних нема. Щасте, що поїзд не мав ще розгону, инакше катастрофа була би неминучою.

— **Громова туча.** Над селом Ремизівцї золочівского повіта пронесла ся в суботу, дня 17 с. м. велика туча з громами. Того дня в полудне убив грім на місци 23 лїтного парубка Михайла Попадюка, котрий вертав з поля і ніс на плечох плужок від підгортаня картофель.

— **Пригадуємо,** що перша хлїборобска вистава в Стрию буде отворена 19 вересня с. р. Кожде село, кождий сьвідомий господар повинен взяти участь в тій виставі, виставляючи найдобірнїйші плоди своєї рілї і працї. Зголошеня належить слати на адресу: Краєвий Союз господарско молочарский в Стрию.

— **Самоубийство молодої дівчини.** В селї Білім перемишляньского повіта відобрала собі житє 17-лїтна Розалїя, донька Павла Возняка. Дня 28 м.м. пригнала з поля худобу і наразила ся на велику лайку матери через те, що одна корова вибила другій рогом 2 зуби. „Чекай, най но прийде тато, він тебе повісить! — грозила мати. По якімсь часї мати пішла за чимсь до стодоли і зжахнула ся: на мотузї, закиненім через бант, висїла нежива еї донька. З другої сторони догадують ся, що властивою причиною самоубийства було що инше. Недосьвідчена дївчина упала жертвою любови, наслїдком чого в послїдних часах заєдно мозила ся і зрадилась перед товаришками, що відбере собі житє.

— **Реформа календаря в Росиї.** „Новая Русь“ подає кілька нових подробиць про проект заведеня в російскій державі календаря нового стилю. В сьвітских рішаючих кругах той проект приняли прихильно, лише духовні круги ставлять дальше поважні перешкоди. Ціле правительство обіцює цїлковиту піддержку проектови, котрий в осени буде внесений в думі. Особливо президент мінїстрів Столипин інтересував ся тою справою. В сьвітских кругах дальший хід справ вже означено. Почин в тій справі взяли на себе ґр. Вітте і А. Єрмолов, котрі будуть репрезентувати взагалї всї сьвітскі круги. За те духовні круги, що противлять ся проектови, виладжують противний реферат, опертий на канонїчних доказах. В кождім разї сьвітскі круги думають, що справу реформи зуміють перевести, а рівночасно не покидають заходити ся коло зредукованя числа сьвяточних днів в православній церкві.

— **Гради і бурі.** З Тлустого доносять: Дня 16 с. м. перетягнула понад Тлустим велика буря, полишаючи страшні сліди. І так в Тлустім ударили два грома. В мешканю п. Улїґа грім знищив комин і одїж та кухню. Буря тягнула на полудне в напрямі до Залїщик. Коло Харламовець грім убив на дорозї 1 селянина. На поли коло Шершеновець згинув від грому Іван Перекопчук. В самих Шершенівцях запалив грім хату господаря Волощука і зробив шкоди на 8000 К. Стало ся всьо протягом одної години.

— **Поміч полїцийних псів.** Перед кількома днями донесли ми були, що в Бельску убито та ограблено тамошного адвоката дра Гальбрайха в его власнім мешканю. Жандармерия не могла ніяк попасти на слїд виновника злочину, а допомогли їй в тій задачі полїцийні пси, витресовані на заграничний спосіб до слїдженя злочинців. Показало ся, що адвоката Гальбрайха убив бувший писар принятий до его канцеляриї перед кількома лїтами а виділений недавно з причини якихсь непорозумінь. Виділений писар постановив на адвокатї пімстити ся, а месть свою виконав сими днями, користаючи з неприсутности жінки адвоката, котра з синком виїхала до родичів в Чехах. Одного вечера, коли др. Гальбрайх сидів в каварни, писар, знаючи добре розклад мешканя, закрав ся до его спальнї, а коли др. Гальбрайх вернув пізно до дому і заснув, злочинець розторощив ему голову каменем, а потім ще додусив его шнуром. Забравши, що було під рукою, отже годинник і пулярес з грішми, сховав ся в підземнім каналї. На третий день відкрили его там полїцийні пси.

— **Репертуар** рускoго театру в Чорткові. (Саля „Сокола“. Початок о $7\frac{1}{2}$ вечером).

В четвер, дня 22 с. м. „Надїя“, драма в 4 дїях Г. Гаєрманса.

— **Шкільна анкета** розпочала оногди наради в намістництві під проводом намісника д-ра Бобжиньского. П. Намісник отвираючи наради, зреасумовав вислід двох попередних анкет. — Теперішній анкетї предложено квестионар в справі закладаня і урядженя публичних народних шкіл і обовязкового посиланя до них дїтий. Питаня є отсї: 1) Чи і в який спосіб належало би змінити II. артикул закона про условини закладаня шкіл під взглядом числа дїтий і віддаленя дотичної місцевости від найблизшої школи з огляду на то, що обовязуючі тепер приписи подають часом великі перепони при заложеню школи в місцевостях, в яких она необходимо потрібна? 2) В який спосіб можна би уділяти публичної науки в місцевостях, в котрих на основі нинїшних приписів не можна заложити школи? 3) Чи і яким чином належало би змінити приписи що до обовязку учащаня до школи і що до виконуваня шкільного примусу, аби запевнити правильну фреквенцию школам і хосен з побираної науки шкільної всім дїтям, обовязаним ходити до школи? 4) Чи було би відповідною річию уладити инакше, як постановляють приписи, обовязок учащаня до школи на науку щоденну і доповняючу з огляду на вимір часу науки взагалї і часу, який припадає на кожду з тих наук, взглядно чи було би бажаною річею в деяких місцевостях щоденну науку продовжити, а доповняючу скоротити або знести, та чи годило би ся ту зробити ріжницю межи селом а містом, в кінци ясно порішити, в якім віцї належать ученика безумовно увільнити від щоденної науки, взглядно від доповняючої? 5) О скілько при закла-

---

не видів зеленого лиця адвоката перед собою, тоді все-таки вертала в него надія, що правда таки мусить побідити. Та й другі арештанти казали ему, що судиї присяжні то добрі люди з людскими чувствами а не з серцем з каменя як тоті судиї.

Надійшов день розправи. Ціо Кірку пробудив ся майже урадований, бо ему снило ся, що він знов рубає дерево в лїсі!

Між сьвідками був також і давний его товариш; він і другі зізнали, що обжалований був завсїгди якимсь диким, понурим чоловіком, котрий не жив з другими.

Прокуратор говорив, що він допустив ся злочину з розвагою і підсів на свою жертву як дикий зьвір на свою добичу. Ціо Кірку споглядав перепуджений на того пана в поблискуючих очицях, котрому він ніколи нічого злого не зробив.

Щоби знайти якусь розраду, звернув він свої очи до присяжних: спокійні, грубі селяни з людяним виглядом.

Відтак говорив его оборонець; він був ще жовтїйший як звичайно і затиснув зуби, що таки зовсім погано виглядав.

Досить: бідачиска засудили на ціле житє на примусову роботу.

Він заплакав гіренько, подумав собі, що так сліпо повірив в побіду правди, та й сказав собі, що то все фальшиве, що красне видає ся.

А відтак повезли его далеко, далеко аж до якоїсь жупи, де роблять сіль з морскої води на побережу. Там обстригли ему волосє і бороду, убрали в червоне одїнє і сковали за ногу. Его брала ся розпука а вид широкого моря ще збільшав тугу за рідними сторонами, де привик був до сьвіжого привітного лїса.

Але з роками привик він до всего; піддав ся своїй судьбі а спомини з его давнїйшого житя потахли; часами навіть, коли собі спогадав, як би то дома его старість минала в крайній нуждї, був таки рад з того, що він тут примістив ся.

Але він став ся був недобрий: невинність, яку задержав був аж до того дня, коли его засудили, покинула его; він проклинав, крав, коли лучила ся нагода до того, а відтак запивав ся. На Господа Бога вже й не погадав, а коли й погадав, то хиба лиш в гнїві, що Бог допустив до того, щоби якійсь людині діяла ся найлютійша кривда.

Межи его нещасливими товаришами був якийсь малий дідусь, що походив з тих самих сторін що й ціо Кірку і они небавком стали собі приятелями. Ціо Петру був собі веселий чоловічок, котрий мав приятність в тім, що розповідав товаришам найдивнїйші річи, щоби відтак насьмівати ся з них, коли би они ему повірили. Але свому землякови розповів він таки свою правдиву історию:

Ти знаєш, що я родом з Б. Менї вело ся добре, я мав худобу, пасїку і поле. Але менї забагало ся ще більше. Я чув про одного сьвященика, котрий був так богатий, що мав золоті вилки і ложки, отже в спілцї зількома другими ми его обікрали. А що він кричав, то я зловив его за горло і він зараз погиб. Тоді якраз надійшли жандарми і ми мусїли втікати. Але одного з нас они таки зловили а що той падлюка готов був нас зрадити, то я хотів піти в маккію[1]). Щоби же моє майно не дістало ся в судові руки, то я все борзенько попродав а гроші сховав у ведерце і закопав. Але опісля мене таки зловили. А ти?

— Ах я! — сказав ціо Кірку — та й я так само убив і обрабував одного чоловіка як і ти. Ціла ріжниця лиш в тім, що то они так кажуть а я по правдї того не зробив.

— То прецї несправедливо! Я того чоловіка дійсно убив, і того годї заперечити. Та й менї й жаль було того, бо через то я все стратив.

— А ти не маєш свояків? — спитав ціо Кірку і думав при тім о ведрі.

— А нехай їх всї чорти заберуть до пекла! Нїхто з них і пальцем не рушив, нїхто не вступив ся за мною, як колиб я був гірш собаки!

Отже ціо Кірку і ціо Петру стали собі приятелями і були ними довгі лїта, що було для обох нещасливих бодай якою такою відрадою. Могли поговорити собі про далекі рідні сторони тай навіть тота гадка сполучала їх з собою, що колись лиш яко безіменні числа закінчать своє житє в білій пустини салїни, котру море обливає.

Характер ціо Кірка погіршив ся щораз більше; він був тепер сварливий, шукав собі все якоїсь зачіпки а в своїх найгірших хвилях ганьбив навіть свого старого приятеля. Правда, що той тоді сьміяв ся і говорив до него: Число то а то, коли не поправиш ся і не будеш чемнїйший, то абись знав, що не скажу тобі, де я закопав моє ведерце.

Тоді тамтой другий ще більше лютив ся і казав: А хоч би ти й сказав, то що менї з того?

(Дальше буде).

---

[1]) Маккія (macchia) = хащі, густий лїс, де криють ся завсїгди всї італїяньскі бандити (розбишаки).

даню школи в кождій громаді, яка еї ще не має, належало би переміняти сельскі школи, при відповідних условинах, з 1 клясових на 2-клясові, а 2-клясові на 4 згл. 5 клясові? 6) Чи належить близше означати, чи і о скілько міскі громади обовязані приймати до своїх шкіл замісцеві діти? 7) Чи годить ся творити подвійні етати учительских посад в 4- і більшеклясових школах, в яких від многих літ е у всіх клясах рівнобіжні відділи, а розділ школи е тяжкий або неможливий? 8) Чи належить закладати виділові школи також і по містах, які належать до II кляси платні і в яких? 9) Чи потрібне есть установлене в осідках окружних рад шкільних, прим. при виділових або більше-класових школах учительских сил, які могли би заступити в потребі хорих учителів в окрузі і тим чином зарадити перервам в науці? 10) Чи належить узагальнити або точнійше очеркнути приписи 24. артикулу про закладане при народних школах курсів читаня і писаня для дорослих, в цїли успішнійшого поборюваня безграмотности, та відповідно змінити 25. артикул? — Друга часть квестионаря обнимає справу коштів закладаня і удержуваня народних шкіл та шкільних фондів.

Анкета передискутувала значну часть питань. Між иншими анкета годила ся на то, щоби кр. Рада шкільна в потребі закладала школи і там, де нема законних умовин. Зазначено також, що до фреквенциї в школі причиняє ся головно праця учителя. Бесідники підносили, щоби родичів за непосилане дітий до школи не карано арештом, зазначено однак, що в деяких випадках годі не карати. Також заявила ся анкета за закладанем при школах курсів для дорослих безграмотних.

— **Утеча арештанток.** З жіночої тюрми в Москві утекло недавно 12 арештанток. Ся тюрма стоїть в гухім Криво-Введеньскім переулку. В одній келії було 15 арештанток, переважно засуджених на каторжні роботи. Умовило ся утечи 12 арештанток, з них одинацять політичних та одна звичайна. Помогла їм утечи надзирателька Тарасова. Кажуть, що она стала на службу в тюрму за чужим пашпортом. Нічого такого за нею не було помітно і служила она від місяця марта як звичайна надзирателька, але за той час вспіла змовитись з засудженими і стати їм в пригоді. Она підобрала ключі до келії та канцелярії і о другій годині в ночи випустила засуджених з камери. На дворі був дощ, буря, темно. Все те дуже допомогло утікачкам. Утечу відкрили тілько через годину, коли освободились дві надзирательки, котрих утікачки повязали. Надзиратель був пяний, а у надзирательок найдено 50 рублїв. Все ти викликало думку в поліциї, що всї они підкуплені. Їх арештовано. На другий день арештовано на улици ще двох утікачок, они обі були в мужескій одежи.

— **Кровава статистика.** В місяци червни военні суди в Росиї видали 121 вироків смерти. В тім самім часї на підставі тих вироків повішено 25 осіб. Загалом в першій половині сего року засуджено в Росиї на смерть 721 осіб, а повішено 310.

— **З росийских порядків.** П. Ол. Гарасевич, б. учитель господарства при львівскій „Просьвіті“, описує в „Ділі“ свою пригоду, якої зазнав в Полтаві підчас „полтавского обходу“: Підчас сьвята, в суботу 10-го с. м., зустріла мене така пригода. Я вийшов на місто поглянути на манїфестацию. Якраз тоді збирали ся товпи по улицях кругом александрівского саду, де мав відбути ся молебень при участи імператора. Видячи, що до саду іде много публики, а карти вступу, о які треба було постарати ся пару днїв наперед, установлені лиш тому, що у саду не змістив би ся весь нарід, звернув ся я до поліцийного урядника, що стояв при входї воріт, з просьбою, щоби пустив мене без карти, бо я чужинець, перший раз приїхав до Росиї, тож хотів би поглянути на се торжество, а на доказ показав єму свій пасєпорт. Та він чемно заявив, що не може дати дозволу, а коли я при нім задержав ся, він порадив мені, щоби я звернув ся до Новикова, полковника петербурґскої поліциї, який якраз тоді над'їхав на кони попри мене. Я підступив до полковника, поклонив ся, та подаючи єму свій паспорт, як доказ, що я австрийский горожанин, прошу, щоби позволив мені увійти до саду. Полковник переглянув паспорт та замість сказати, що позволяє або нї, ступає конем здовж улиці, кажучи мені йти за собою. Відтак здержуе ся перед якимсь домом, кличе поліцаїв, передає їм мій паспорт, а ті ведуть мене на гору до комнати, де довідую ся, що находжу ся в поліциї арештований. Не помогли мої представленя, що я в нічім не провинив ся; що більше, поліция мимо того, що знала з паспорту переданого полковником, хто я і що я чужинець, не хотіла навіть перевести слїдства, провірити мої документи, які я предкладав, у кого я проживаю, кому знакомий і за чим приїхав до Полтави, хоч я на се дуже наставав, а держала мене під доглядом дозорців від 11 год. рано в задушній брудній комнаті, куда приводили всяку зволоч, сягаючу по чужих карманах в товпі, та перешукували за украденими грішми. Аж в ночи о 10 30 год. випустила мене поліция на волю, не прослїдивши зовсїм моєї провини, без списаня протоколу, лиш коли я відходив, записано моє назвище по відданю паспорту.

Телеґрами.

Відень 21 липня. Після донесень Neue fr. Presse правительство наміряє цїлий місяць вересень присьвятити виключно на сесиї соймів, по котрих зібрались би делеґациї. Тут однак есть та трудність, що австрийска рада державна вибрала делеґацию, а угорский сойм того не зробив. На погляд угорского правительства в угорскій делеґациї можуть брати участь ті самі члени, що минувшого року, бо сесия угорского сойму не зістала замкнена, а тим самим і мандати членів делеґациї не вигасли. Головною причиною такого толкованя есть обставина, що угорскі делеґати вибрані на теперішній сесиї не ухвалили би видатків на армію.

Відень 21 липня. N. fr. Presse доносить, що король VII. прибуде дня 10-го серпня до Ішлю.

Будапешт 21 липня. Як доносить угорске бюро кореспонденцийне, правительство не радило ще над реченцем скликаня делеґаций. Зробить то аж у вересни в часї соймових сесий.

Париж 21 липня. Позаяк палата послів 212 голосами против 176 відкинула першеньство внесеня, висказуючого правительству вотум довіря, кабінет Клемансо подав ся до димісиї. Президент Фалїер приймив димісию.

Льондон 18. липня. Daily Telegraph доносить, що нота Туреччини в справі Крети буде звучати дуже рішучо. Туреччина буде домагати ся володіня над Кретою і установленя реченця, в котрім турецкі власти будуть привернені на Креті.

Ціна збіжа у Львові.

дня 20 липня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	14·20	до	14 50
Жито . . .	9·70	до	10·—
Овес . . .	10·30	до	10·50
Ячмінь пашний .	8·40	до	9·—
Ячмінь броварний .	—·—	до	—·—
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка. . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	10·—	до	11·25
Вика . . .	—·—	до	—·—
Бобик . . .	7 50	до	8·—
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	75·—	до	85·—
Конюшина біла .	40·—	до	60·—
Конюшина шведска .	75·—	до	85·—
Тимотка . . .	34·—	до	38·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**$^{\underline{30}}$, 5$^{\underline{50}}$, 7·25, **8**$^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8**$^{\underline{40}}$, 9$^{\underline{50}}$.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2**$^{\underline{15}}$, 5·40, 10$^{\underline{30}}$.

З Черновець: **12**$^{\underline{20}}$, 5$^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **2**$^{\underline{05}}$, 5·58, **6**$^{\underline{40}}$, 9$^{\underline{30}}$.

*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11$^{\underline{00}}$

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9$^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10$^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), 9$^{\underline{39}}$.

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), 8$^{\underline{21}}$.

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8$^{\underline{20}}$.

„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9$^{\underline{35}}$.

„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.

в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, 9$^{\underline{35}}$.

З Янова:

що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, 9$^{\underline{25}}$,

в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·$\underline{10}$.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10$^{\underline{15}}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11$^{\underline{45}}$.

З Виник що дня 3·44.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).